

Adventní listy

Scootering

Poslední dobou se mezi mládeží a dětmi rozmohl takzvaný scootering. Ptáte se, co to je? Není to ani jízda na skútru, jak si někteří myslí, ani žádný druh zábavy s vůní benzínu. Ke scooteringu potřebuješ jen koloběžku a pořádný kus odvahy.

Teď si povíme něco málo o street scooteringu. U nás v Táboře nejsou moc dobré spoty (místa). Podle mě je nejlepší na street jet do Českých Budějovic nebo do Prahy. Na streetu se jezdí většinou zábradlí, různé bedny, také se skáčou gapy tzv. velké skoky.

Aby to nebylo tak jednoduché, můžete si vybrat, jaký chcete styl ježdění. Je styl parkový a streetový, ale osobně si myslím, že by každý ze začátku měl jezdit parkový, protože koloběžka je prostě lehčí a na streetový styl přejít, až budete něco umět.

V Táboře máme jeden skate park a vedle toho pumptrack. Žádné jiné v Táboře nemáme. Pumptrack máme postavený nově, ale podle mého názoru boule nejsou moc dobré, ale dá se na nich jezdit. Jezdím na pumptracku jenom občas, protože spíš jezdím ve skateparku. I když nejsem parker, ale streeter, tak mě to baví, a i na 6 palcové desce lze jezdit.

J.Rozsypal, 8.D

Hokejista č. 13

Ahoj, to jsem já, hokejista číslo 13. Takhle mi všichni říkají od té doby, co mi dali dres číslo 13.

V ten den to všechno začalo. Vždycky jsem přišel na trénink o 13 minut později, stavěli mě do třinácté lajny, i když nebyla ani druhá. Teď už víte, proč mám takovou přezdívku.

Psal se 13.13. (Neptejte se mě, proč třináctý měsíc, asi tiskařská chyba.) Konal se zápas proti týmu, který je náš největší rival a nemůže vymyslet vlastní název.

Před zimním stadionem jsem si uvědomil, že se asi dnes něco stane. Je přece třináctého. Jistě vám bude jasné, že jsem přišel o 13 minut pozdě. Když jsem přišel na střídačku, zápas už byl skoro v půlce. Nastoupil jsem na poslední chvíli na led, předvedl jsem svých třináct kliček a dal jsem 13 gólů. No není to náhoda? Protější tým byl z toho tak na větvi, že se rozhodli pojmenovat „třináctky“. Od té doby je třináctka nejznámější číslo na světě. Pokud si chcete zakoupit nějakou věc s číslem 13 najdete to na www.trinactka.cz

Zpracoval Michal Makovec, 7.S

Jak to vidí Martin Holeček...

Martin Holeček (67) zasvětil celý svůj život práci s dětmi a dospívajícími. Prakticky celý svůj život pracoval v dětském domově. Jednu dobu pracoval dokonce i v diagnostickém ústavu. Zajímal mě celkově průběh jeho pracovního života

Ty už jsi aktuálně v důchodu, ale celý svůj život si zasvětil práci s dětmi a dospívajícími. Kdy tě napadlo, že by jsi se chtěl věnovat něčemu takovému?

Napadlo mě to na gymplu ve čtvrtém (maturitním) ročníku. Původně jsem chtěl jít na architekturu, ale s mojí matematikou to jaksi nešlo. No, a protože maminka v té době končila dálkové studium speciální pedagogiky, tak jsem tam šel taky.

Když jsi o tom řekl svým rodičům, jaká byla jejich reakce?

Na tuto otázku jsem vlastně odpověděl už v první otázce. Šlo vlastně o pokračování rodinné tradice. Mimochodem, půlka mých příbuzných jsou pedagogové.

Jaká byla tvoje úplně první práce s dětmi či dospívajícími?

Moje první práce, ještě v posledním ročníku fakulty, byla pozice vychovatele školní družiny základní školy. Tehdy byly na každém obvodu zřízeny třídy pro děti s různými poruchami učení, dnes bychom asi řekly s ADHD. (pozn. I když ADHD syndrom není totéž). Tyhle děti jsem měl shromážděné ve svém oddělení.

Jaké to bylo pracovat v diagnostickém ústavu?

Do DÚM jsem nastoupil po vojenské službě, tehdy povinné. Byli tam chlapci od 15ti do 18ti let, kteří měli problémy se socializací, často už s kriminální zkušeností. Naším úkolem bylo udělat jim kompletní diagnostiku- psychologickou, zdravotní, pedagogickou, sociální, (pozn. proto Diagnostický ústav). Na jejím základu pak byli umístěni do některého z výchovných ústavů, kterých je celá síť.

Člověk tam musí být pořád ve střehu protože naši klienti byli zloději, rváči, feťáci, atd. Byl jsem mladý, plný síly, tak to šlo. Dnes už bych to dělat nechtěl, už bych na to neměl. Holt jsem zestárnul.

Je nějaký příběh opuštěného dítěte, který tě zasáhl tak, že si ho pamatuješ doted'?

Z DÚM ani VÚM (pozn. Výchovný ústav), kde jsem také pracoval žádný příběh, který by mě zasáhl, nemám. Mnohé ty kluky si pamatuji, k některým jsem měl blíž, ale nepoužil bych výraz „zasáhlo mě to,..“ Když jsem ovšem začal pracovat v dětském domově, to bylo jiné. To byly v pravdě opuštěné děti. Ne sirotci, ty děti měli rodiče, ale nefunkční. Nejsou to hezké příběhy. Od nezájmu až po týrání a sexuální zneužívání. Ty děti se s tím musejí nějak vyrovnat, aby vůbec mohly žít. Ale práce to byla kupodivu radostná, byla tam naděje, perspektiva. Vzpomenu si na jedno děvče, které mi tak přirostlo k srdci, že jí říkám „moje přivlastněná dcera,..“ Ona mi tati samozřejmě neříká, ale když jí žertem oslovím „ princezno,..“ ona opáčí „ pane králi,..“ Už je dospělá, žije si svůj vlastní život, ale stejně si občas zavoláme. První dítě z našeho DD, které dosáhlo Dis (pozn. titul diplomovaný specialista).

Kde se ti pracovalo lépe, v dětském domově a nebo v diagnostickém ústavu?

Rozhodně jsem se lépe cítil v dětském domově. Víc jsem cítil, že to co dělám, má smysl. Bylo tam mnohem víc radosti.

Kolik dětí se tak přibližně dostane do dětského domova za rok?

Nevím, neznám statistiky, v poslední době se celý systém překlápí ve prospěch pěstounské péče. To by bylo v pořádku, kdyby se pěstounům dobře rozdělovaly děti, kdyby fungovala kvalitní diagnostika dětí i pěstounů. Takhle je velké množství dětí, které jsou z pěstounské péče vráceny. O tom se nemluví ani nepíše, což je chyba. V našem DD jsme měli kapacitu 16 dětí. Z nich prošly neúspěšnou pěstounskou péčí 4, z toho jeden kluk 2 krát.

Rozhovor s p. Holečkem pokračování

Kdyby si se mohl vrátit do doby, kdy jsi se rozhodoval co budeš v dospělosti dělat, vybral by jsi si stejně?

A víš že nevím? Asi ano, zase by to bylo něco s lidmi. Ostatně, já jsem během svého života pracoval i s dospělými v rámci zdravotnických zařízení, konkrétně v psychiatrických léčebnách. Taký zajímavá práce. Pravda je, že s dětmi mi to dává víc smysl.

Když si pracoval v diagnostickém ústavu, napadl tě tam někdy někdo?

V DÚM jsem se musel prát celkem 4 krát. Pracoval jsem tam 4 a půl roku. Tak to vychází 1 krát ročně. Ve VÚM mě nikdo nikdy nenapadl, ale měli jsme tam těžší psychiatrické klienty, a ti měli občas záchvaty. Pak byli nebezpeční a bylo třeba je přidršet, než je to přejde.

Když jsi to měl shrnout, myslíš si, že je ta práce pro každého?

Rozhodně si nemyslím, že to je práce pro každého. Myslím, že jako skoro u všeho, potřebuješ specifické vlastnosti. Především empatii, pak klid, ale i rozhodnost. V krizových situacích musíš velmi rychle myslet a jednat. Člověk by měl být osobnostně pozitivní, protože ty děti toho negativního zažili dost. Myslím, že i vzdělání by se hodilo. Pochlubím se, když jsem odcházel do důchodu tak mi jeden kluk napsal, že odchází moudro dětského domova. I tak se dá budovat přirozená autorita.

Napsala: M. Vrzalová

Spaní ve škole 9.B

V pátek 21. října spala 9.B ve škole. Náš program začínal odpoledne na bowlingu v místní restauraci Svíčka. Rozdělili jsme se na 2 týmy, první tým byl s paní psycholožkou a druhý tým s paní učitelkou třídní. Jednoznačně vyhrál třídní tým. Po hře jsme se přesunuli do salonku, kde jsme společně povečeřeli. Panovala dobrá nálada a legrace. Po dobrém jídle jsme se vrátili zpět do školy, kde se uskutečnil florbalový zápas. Díky skvělé obraně a útočníkům vyhrál opět třídní tým. Turnaj byl napínavý až do pozdních hodin. Také jsme si ve třídě zatancovali a zejména kluci se starali o výběr hudby. Na závěr večera jsme si zahráli společenskou hru s názvem Activity, kde jsme si mohli vyzkoušet kresbu, pantomimu nebo popis předmětu. Celou školní akci jsme zakončili společnou snídaní ve třídě a chystali jsme se zpět do svých domovů s dobrou náladou a prima zážitky.

Za 9.B Tereza Kovandová

Rozhovor: Mgr. Miroslava Deimová

Kdy jste se rozhodla stát se učitelkou?

„Tak já už jsem byla rozhodnutá od školky. Já už jako malá dávala medvědům papíry a hrála si na učitelku. Šla jsem za svým snem a cílem, který jsem měla už od mlada a docílila jsem toho.“

Jakou školu jste proto musela vystudovat?

„Já jsem vlastně studovala gymnázium v Pelhřimově a poté jsem šla na Jihočeskou univerzitu v Českých Budějovicích. Studovala jsem obor Pedagogické fakulty - tělesnou výchovu a zeměpis.“

Proč zrovna tělocvik a zeměpis?

„Tělocvik proto, že jsem si myslela, že se nebudu muset tolik učit, ale to jsem se spletla a zeměpis, protože mě bavil.“

Bylo to náročné? „Dalo se.“

Jste ráda, že toto povolání děláte nebo je něco, co byste dělala radši?

„Ne, jsem spokojená s tím, co dělám.“

Máte nějakého koníčka?

„Mám. Ráda běhám. Sportování mám ráda obecně, ale nejvíce mě baví běhání.“

Jak často běháte?

„Jednou, až dvakrát týdně, ale když mě děti naštvou, jdu vícrát. Já se totiž z naštvání vyběhám.“

Je něco, co nemáte ráda nebo dokonce nenávidíte?

„Asi ne. Jaký si ten život uděláš, takový ho máš.“

Je něco, co byste na naší škole změnila?

„Jako na školství obecně bych změnila to, že když děti zlobí, jsou nepřizpůsobiví a nedělají to, co mají, tak by si pro ně měli rodiče přijít do školy. Takhle je to třeba v zahraničí, myslím třeba v Itálii a Německu. To by se teprve kázeň změnila, kdyby si pro ně museli přijít a týden je učit doma.“

Zrušila byste něco na naší škole?

„Asi ne, nebo nevím. Já jsem spokojená.“

A je něco, co byste obecně změnila ve vašem životě?

„Jak už jsem říkala, jaké si to uděláš, takové to máš. To, co jsem chtěla změnit, jsem už změnila a jinak jsem spokojená.“

My děkujeme za rozhovor a přejeme vám hodně štěstí do života. Nashledanou.

„Nashledanou.“

Vypracovaly: Anežka Vrtišková a Kristýna Baloghová

Ovov

Zkratka ovov - Odznak všestrannosti olympijských vítězů. Na ovov se dělá 10 atletických disciplín: běh na 60m, skok daleký, hod medicinbalem, shyby na šikmé lavičce po dobu 2 minut, skákání přes švihadlo po dobu 2 minut, trojskok snožmo z místa, kliky po dobu 2 minut, leh sedy po dobu 2 minut, hod míčkem. Poslední disciplínu si můžete vybrat běh na 1000m nebo dribling s basketbalovým míčem po dobu 2 minut.

Je vybráno 8 žáků (4 chlapci a 4 dívky) na okresní finále. Z okresního finále postupuje pouze škola umístěna na prvním místě. Z krajského kola postupuje škola umístěna na prvním místě, plus proběhne losování škol s umístěním na druhém místě. Postupuje se na republikové finále, které se koná v Brně. Žáci jsou ubytováni na koleji blízko atletického stadionu.

Republikové finále trvá 3 dny. První den se všichni ubytují a trénuje se nástup na olympijské kruhy. Druhý den už žáky čeká prvních 5 disciplín. Třetí den posledních 5 disciplín. Po vyhlášení výsledků se všichni dostaví na brněnské nádraží a jednou vlakem zpět do Tábora.

Tento rok v září se Zborovská umístila na pěkném pátém místě.

Vypracovala: Vanessa Plzáková

Recenze 9.C

Třída 9.C je třída, která byla o prázdninách, jako dalších pár tříd, rekonstruována. Je v prvním patře v budově A. S tímto místem je naše třída spokojená.

Ve třídě se opravila světla, která jsou skvělá, osvětlí celou třídu, vzhledově vypadají také lépe. Ale dříve šel každý pruh světla zapínat zvlášť, teď jdou zapnout jen všechna najednou. Takže je to jedna nevýhoda.

Také se vyměňovala lina. Dřívější lino bylo už opravdu špatné. Špinavé, poškrábané, no prostě staré lino. Nové lino je světlejší, takže dělá třídu opticky větší.

Třída je osvětlena nejen světly, ale i okny směrem na zimní stadion, parkoviště, silnici a zastávku autobusu. Není to nejhezčí výhled, ale zase můžeme být rádi, že nám za okny nekrácejí havrani.

Je tu sice světlo, ale akustika není nejlepší. Třída má v podstatě holé stěny, jen dvě tabule na straně, v zadní části jeden regál, na druhé straně okna a vepředu je také tabule. Což znamená, že je ve třídě velká ozvěna, takže stačí něco pošeptat na jedné straně třídy a na druhé je slyšet všechno.

Teď nějaké věci, které nefungují či jsou zničené. Jako například projektor, který po připojení k notebooku problikává. Nebo také reproduktor na hlášení konce hodiny. Jednou spadl a visel ze zdi jen na jednom kabelu. Třída by potřebovala vymalovat, protože stávající oranžová barva je už dost špinavá. Také je pár děr na zadní stěně. Já si myslím, že by třídu stačilo nově vymalovat, opravit závady, vylepšit akustiku a třída by byla téměř perfektní. Teď dávám třídě 7 z 10 bodů.

Také bychom chtěli poprosit všechny, co naší třídu navštíví, ať se zde chovají jako ve svojí třídě, udržují pořádek a nic neničí.

Za 9.C Lukáš Kukla

Rozhovor s Tomášem o škole ZŠ Zborovská

1) Co si myslíš celkově o škole ZŠ Zborovská?

Upřímně mi ta škola nevadí, ale mezery by se tam našly. Někteří učitelé mi vadí, ale to není problém školy.

2) Jak hodnotíš školní kolektiv?

Školní kolektiv je dobrý. Mám tam spoustu přátel, někteří lidé mi tam vadí, ale na to si musím zvyknout, to se v životě děje. Někteří se překřikují, ale na to jsem si zvyknul.

3) Co si myslíš o hygieně školy?

Nebudu lhát, lhát se nemá, takže to vezmu takhle od podlahy. Upřímně je to nulový no, když se kouknu na některý záchody, které jsou pomočený nebo pokálený, tak to není úplně pěkný pohled (smích) a nezpochybňuji uklízečky. Víím, že to uklízejí, spíš jde o ten dětský přístup.

4) Jaký je tvůj názor na ředitele ZŠ Zborovské?

Je to dobrý učitel, snaží se. Ve škole dělá takové zpestření, což hodně lidí teda baví, někteří jsou chcípáci (smích) a zneužívají toho. Je to dobrý chlap. Myslím si, že je to dobrý ředitel a že by měl ve funkci zůstat co nejdéle.

5) Co si myslíš o rozměru školy?

No, škola je velice velká, vejde se tam hodně dětí. 900 dětí, nebo kolik už tam je, bych nechtěl učit. My jsme skoro na jednom patře, takže já moc neřeším tu velikost, ale když někdy jdu za ségrou, tak mě pěkně bolí nohy. Takže by se tam měl udělat někde eskalátor (smích), aby se ulehčila práce, protože tyhle pracující děti, jako jsem já, by si měly zasloužit odpočinek. Ten, kdo dělal tu školu, si zaslouží můj ig respekt (bouchání si na srdce). Ty děcka si musí dát velký pozor, aby to nezničily, protože to stálo hodně peněz.

Jan Kříž, 9.C

Rozhovor s Mgr. Marií Pellarovou, Vedoucí adiktologického centra Auritus Charity Tábor

Pomoc se závislostmi v Táboře

Mgr. Marie Pellarová je vedoucí adiktologického centra Auritus, které provozuje Charita Tábor. To je součástí sedmi sociálních služeb této organizace. Samotné centrum Auritus se zabývá prací s lidmi se závislostí. V současné době jsou v Auritu poskytovány čtyři sociální služby: kontaktní centrum, terénní program, odborné sociální poradenství a následná péče.

Kolik let se věnujete závislým a kde všude jste pracovala?

Práci se závislými dělám přes deset let. Pracovala jsem v Nízkoprahovém středisku Drop In a teď pracuji v Auritu.

Co je to Auritus?

Auritus znamená doslova „ušatý“.

Kolik lidí pracuje v Auritu?

V Auritu pracuje momentálně sedm lidí.

S jakými problémy Auritus pomáhá lidem?

Auritus pomáhá lidem, kteří mají problém s užíváním návykových látek, nebo mají nelátkové závislosti (gambling, hraní her, mobil). Také pomáhá jejich blízkým, kteří vzniklou situací trpí.

Kolik zhruba klientů máte?

Za minulý rok přišlo pro pomoc dohromady 323 klientů, z toho zhruba 180 řešilo problém se závislostí. Nicméně někdo přijde jednou či dvakrát a někdo chodí 3x týdně celý rok.

Platí vám klienti za vaši práci?

Klienti za služby neplatí, vše je zdarma. V čem je Auritus prospěšný ostatním obyvatelům Tábora? Nejdůležitější pro okolí je výměna injekčního materiálu, která vede ke snížení rizika nákazy infekčními onemocněními mezi uživateli a tím zabraňuje možnému přenosu mezi normální populaci, která by mohla vzniknout jak poraněním o injekci, tak v běžném kontaktu. Terénní pracovníci zároveň po Táboře a v dalších městech na Táborsku sbírají nalezené stříkačky, aby se snížila rizika pro okolí.

Jaké drogy klienti nejčastěji užívají?

Nejčastější drogou užívanou v Táboře je z nelegálních návykových látek pervitin a z těch dostupných alkohol. Klienti užívané látky většinou různě kombinují podle dostupnosti a očekávaného účinku.

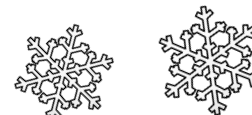
Co když klient nechce spolupracovat nebo přestat se svojí závislostí?

Klienta, který nechce využívat naše služby, nemůžeme ke spolupráci nutit. Využívání služeb je čistě dobrovolné. Pouze v některých případech (páchání trestných činů pod vlivem návykové látky) může léčbu (ambulantní nebo pobytovou) klientovi nařídit soud. Nicméně nedobrovolná léčba nemusí být tak účinná (klient vlastně nechce nic ve svém životě ohledně užívání měnit).

V kontaktním i terénním programu pracujeme s klienty, kteří změnu nechtějí. Využívají služeb tzv. Harm reduction (snižování rizik). Provádíme tak takzvanou terciární prevenci, kdy se snažíme, aby klient bral bezpečně kvůli sobě i okolí a dáváme mu kontaktem s námi dostatek času ke změně postoju a přehodnocení způsobu života se závislostí.

Jak mohu pomoci někomu kdo je závislý na drogách?

Člověku, který je závislý, se těžko pomáhá proti jeho vůli. Pomocí může být i projevení zájmu o důvody braní a posléze nasměrování do odborných služeb. Určitě nepomáhá užívání drog s ním. To vede spíše ke vzniku závislosti u pomáhajícího. Pomáhající se k nám může přijít poradit o možnostech podpory. Toho často využívá rodina i jiní blízcí. Rady se pak odvíjí od popisu problémů. Je to tedy vždy individuální záležitost.

Rozhovor s Mgr. Marií Pellarovou pokračování

Proč je důležité měnit stříkačky?

Stříkačky měníme kvůli snížení rizika přenosu infekčních onemocnění mezi beroucí populací. Tím chráníme i běžnou populaci, která je s uživateli v kontaktu. Nejčastějším infekčním onemocněním, které je snadno šířitelné mezi běžnou populací, je žloutenka typu C. Díky výměnným programům, které se začaly uskutečňovat již před rokem 1989, kdy se otevřely hranice, je mezi uživateli velmi málo lidí s HIV/AIDS.

Kolik vyměníte týdně stříkaček?

Týdně vyměníme okolo 2500 ks stříkaček.

Co mám dělat, když najdu použitou jehlu?

V případě nálezu injekční stříkačky nebo jehly může člověk zavolat Městskou policii (tel. 156) nebo náš Street program Auritus (Tel. 775 255 389). Důležité je na ni nesahat! Pokud dojde náhodou k poranění, je dobré ránu ihned desinfikovat nebo aspoň opláchnout. Riziko nákazou HIV je velmi malé. Virus HIV umírá mimo tělo člověka během několika minut. Žloutenky se ale přenášejí i po několika týdnech. Pokud by se člověk tedy poranil o čerstvě vytaženou jehlu, může jít nejlépe ihned, ale maximálně do 48 hodin od poranění, do nemocnice. Tam mu po zvážení rizik lékař nasadí léčbu zamezující množení viru. Jinak je vhodné po třech měsících jít na testy z krve. Pokud by se objevila žloutenka typu C, lékař předepíše léčbu. Na žloutenku typu B je již část populace očkována.

Za jak dlouho může vzniknout závislost na drogách a jak dlouho může trvat se jí zbavit?

Vznik závislosti je individuální podle člověka, užívané látky a frekvence užívání. Nejrizikovější jsou v tomto směru opiáty a některé léky.

Jaké drogy jsou nejnebezpečnější?

Nejnebezpečnější jsou právě opiáty, u kterých snadno dojde k předávkování a ke smrti. Nicméně drogou, na kterou v souvislosti s ní zemře nejvíc lidí v České republice, je jednoznačně alkohol.

Jaké drogy jsou nejčastěji v Táboře?

V Táboře kromě THC nejvíc „frčí“ pervitin.

Máte klienty, kteří jsou gambleři?

Naše služby občas gambleři využívají. Nicméně je jich poměrně málo, tedy vzhledem k ostatním klientům. Ale národní statistiky uvádějí gambling jako velký a častý problém. Je pravděpodobné, že jen málo závislých využívá podobná zařízení jako jsme my.

Je možné se k vám přijít podívat?

Do našeho zařízení může pro informace přijít kdokoliv. Děláme i přednášky pro základní a střední školy. A od 18 let přijímáme zájemce na jednodenní i vícedenní stáže.

Linda Natálie Longinová, 9.C

